

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz kosztów postępowania w przedmiocie odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy: naruszenie prawa Unii poprzez błędne zastosowanie zasady proporcjonalności

Po pierwsze, wyrok Sądu stanowi naruszenie prawa Unii, ponieważ Sąd dokonał błędnej wykładni decyzji 2011/278/UE⁽¹⁾ jako aktu o charakterze wyczerpującym i ponadto błędnie równocześnie uznał tę decyzję jako środek mający charakter proporcjonalny. Przyznanie uprawnień z tytułu wystąpienia nadzwyczajnych okoliczności byłoby także możliwe na podstawie decyzji 2011/278/UE, ponieważ zachodzi przypadek siły wyższej. Sąd ponadto przy badaniu zgodności z prawem decyzji 2011/278/UE dokonał błędnego wyważenia dóbr prawnych poprzez przyznanie ochronie środowiska wyżej wagi niż istnienie wnoszącej odwołanie.

2. Zarzut drugi: naruszenie prawa Unii w związku z naruszeniem praw podstawowych skarżącej

Wyrok jest także w tym zakresie błędny, w jakim Sąd poprzez swoje orzeczenie naruszył prawa podstawowe wnoszącej odwołanie, w szczególności art. 15 ust. 1 i art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, które obejmują ochroną wykonywanie działalności zawodowej oraz własność. Sąd błędnie wychodzi z założenia, że nie została naruszona zasadnicza treść tych praw podstawowych. Tak jednak nie jest. Bez bowiem przyznania uprawnień z tytułu wystąpienia nadzwyczajnych okoliczności wnosząca odwołanie nie może kontynuować ani działalności gospodarczej jako producent wosku montanowego, ani dalej wykorzystywać instalacji w celu ekstrakcji wosku montanowego.

3. Zarzut trzeci: naruszenie prawa Unii w związku z naruszeniem zasady subsidiarności

Po trzecie, wyrok Sądu narusza prawo Unii, ponieważ Sąd błędnie wychodzi z założenia, że Republika Federalna Niemiec nie posiada kompetencji do ustanowienia normy w związku wystąpieniem nadzwyczajnych okoliczności (§ 9 ust. 5 TEHG). Przy tej okazji Sąd przeoczył, że Komisja Europejska jest właściwa w przedmiocie ustanawiania zasad przydziału tylko w takim zakresie, w jakim też faktycznie wykonuje swoją właściwość. Przypadki nietypowe, takie jak przypadek wnoszącej odwołanie nie są z reguły objęte właściwością Komisji. Kompetencje do stanowienia norm o tyle pozostają w gestii państw członkowskich.

4. Zarzut czwarty: naruszenie prawa procesowego z powodu niedostatecznego lub sprzecznego uzasadnienia

Sąd przedstawił niedostateczną i sprzeczną argumentację w kwestii spodziewanego efektu przeniesienia w następstwie przydziału z uwagi na nadzwyczajne skutki oraz w kwestii przyczyny konkretnego niebezpieczeństwa upadłości wnoszącej odwołanie i tym samym naruszył elementarne prawo procesowe.

⁽¹⁾ Dz.U. L 240, s.27.

⁽²⁾ Gesetz über den Handel mit Berechtigungen zur Emission von Treibhausgasen (ustawa w sprawie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, Treibhausgas-Emissionshandelsgesetz, zwana dalej „TEHG”).

⁽³⁾ Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10 a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U. L 130, s.1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Mercantil n° 3 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 9 grudnia 2014 r. – Ismael Fernández Oliva/CaixaBank S.A.

(Sprawa C-568/14)

(2015/C 046/40)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Mercantil n° 3 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Ismael Fernández Oliva

Strona pozwana: Caixabank S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 43 Ley de Enjuiciamiento Civil [hiszpańskiego kodeksu postępowania cywilnego], zabraniający sądowi zaproponowania stronom możliwości zawieszenia postępowania cywilnego, gdy inny sąd wystąpił do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z pytaniem prejudycjalnym, nie stanowi jasnego ograniczenia art. 7 dyrektywy 93/13 EWG ⁽¹⁾ w zakresie obowiązku zapewnienia przez państwa członkowskie, by w interesie konsumentów i konkurentów istniały stosowne i skuteczne środki mające na celu zapobieżenie stosowaniu nieuczciwych warunków w umowach zawieranych przez sprzedawców i dostawców z konsumentami?
- 2) Czy art. 721 ust. 2 hiszpańskiego LEC, zabraniający, by sąd zarządził lub zaproponował z urzędu środki tymczasowe w postępowaniach wszczętych z pozwu indywidualnego, w których żąda się stwierdzenia nieważności ogólnego warunku umowy ze względu na jego nieuczciwy charakter, nie stanowi jasnego ograniczenia art. 7 dyrektywy 93/13 EWG w zakresie obowiązku zapewnienia przez państwa członkowskie, by w interesie konsumentów i konkurentów istniały stosowne i skuteczne środki mające na celu zapobieżenie stosowaniu nieuczciwych warunków w umowach zawieranych przez sprzedawców i dostawców z konsumentami?
- 3) Czy środki tymczasowe, które mogą zostać przyjęte z urzędu lub na żądanie strony w ramach postępowania wszczętego z pozwu indywidualnego, nie powinny wywierać skutków do czasu wydania ostatecznego rozstrzygnięcia w postępowaniu wszczętym z pozwu indywidualnego lub zbiorowego, które ma wpływ na dochodzenie roszczeń indywidualnych, w celu zagwarantowania stosownych i skutecznych środków, o których mowa we wspomnianym art. 7 omawianej dyrektywy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. L 95, s.29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Mercantil n° 3 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 9 grudnia 2014 r. – Jordi Carné Hidalgo i Anna Aracil Gracia/Catalunya Banc, S.A.

(Sprawa C-569/14)

(2015/C 046/41)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Mercantil n° 3 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Jordi Carné Hidalgo i Anna Aracil Gracia

Strona pozwana: Catalunya Banc, S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 43 Ley de Enjuiciamiento Civil [hiszpańskiego kodeksu postępowania cywilnego], zabraniający sądowi zaproponowania stronom możliwości zawieszenia postępowania cywilnego, gdy inny sąd wystąpił do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z pytaniem prejudycjalnym, nie stanowi jasnego ograniczenia art. 7 dyrektywy 93/13 EWG ⁽¹⁾ w zakresie obowiązku zapewnienia przez państwa członkowskie, by w interesie konsumentów i konkurentów istniały stosowne i skuteczne środki mające na celu zapobieżenie stosowaniu nieuczciwych warunków w umowach zawieranych przez sprzedawców i dostawców z konsumentami?
- 2) Czy art. 721 ust. 2 hiszpańskiego LEC, zabraniający, by sąd zarządził lub zaproponował z urzędu środki tymczasowe w postępowaniach wszczętych z pozwu indywidualnego, w których żąda się stwierdzenia nieważności ogólnego warunku umowy ze względu na jego nieuczciwy charakter, nie stanowi jasnego ograniczenia art. 7 dyrektywy 93/13 EWG w zakresie obowiązku zapewnienia przez państwa członkowskie, by w interesie konsumentów i konkurentów istniały stosowne i skuteczne środki mające na celu zapobieżenie stosowaniu nieuczciwych warunków w umowach zawieranych przez sprzedawców i dostawców z konsumentami?